

Arrest

nr. 153 867 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. DANEELS en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 7 mei 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 8 december 2011 de beslissing om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, daar hij actief betrokken is geweest bij het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid, zoals aangehaald in artikel 1, par. F van de Conventie van Genève.

Verzoekers echtgenote dient op 1 maart 2012 voor haar en haar twee minderjarige kinderen een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Bij arrest van 20 april 2012 met nummer 79 794 neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de beslissing dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekers echtgenote en kinderen de hoedanigheid van vluchteling wordt toegekend.

Op 29 april 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging, conform artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Op 11 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag, onder een bijlage 15^{quater}, onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest met nummer 118 468 van 6 februari 2014 verwerpt de Raad het annulatieberoep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende.

Verzoeker stelt hiertegen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij arrest met nummer 229.585 van 17 december 2014 verwierp de Raad van State dit cassatieberoep.

Op 9 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Het betreft de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : A-D.

voornaam : I. A.

geboortedatum : (...)1955

geboorteplaats : Al-Dedjeil

nationaliteit: Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/12/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 20/04/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt volgende exceptie op:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekende partij betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm (zie infra).

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.”

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vreemdeling uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vreemdeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus uitgesloten en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker de schending aanvoert van hogere rechtsnormen ten aanzien van de bestreden beslissing van 9 januari 2015, met name de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het hoorrecht.

2.3.1. Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Afgeleid uit de schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en de materiële motiveringsplicht

Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 1°, zoals in onderhavig geval. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting “uiteraard” niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM (1). Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 3 EVRM dreigt. De bestreden beslissing bevat een verwijzing naar de beslissingen van het CGVS en van uw Raad waarbij verzoeker van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesloten. Een uitsluitingsbeslissing veronderstelt noodzakelijkerwijze dat de asielinstanties voorafgaandelijk hebben aangenomen dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin artikel 48/3 Vreemdelingenwet. Eerst wordt de “inclusion clause” beoordeeld, en pas daarna de “exclusion clause”. Uw Raad heeft tevens in het arrest nr. 79.794 aangaande verzoeker gesteld het CGVS bij te treden waar deze stelt dat in hoofde van verzoeker, gelet op zijn betrokkenheid en specifieke rol ten tijde van het Baath-regime, een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De beslissing van het CGVS dd. 08.12.2011 aangaande verzoeker stelt: “Niettegenstaande bovengaan bevindingen meent het CGVS evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet is aangewezen dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren” (stuk 2). Uw Raad heeft de niet-terugleidingsclausule, zoals vervat in de CGVS-beslissing, niet gereformeerd. Tegenpartij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing manifest geen rekening gehouden met deze niet-terugleidingsclausule. De bestreden beslissing schendt artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Tweede onderdeel

Uit de bestreden beslissing blijkt niet om welke redenen tegenpartij meent een bevel te kunnen afleveren aan verzoeker hoewel de asielinstanties hebben besloten dat in geval van terugkeer van verzoeker naar Irak zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou komen. Artikel 3 EVRM bevat een absoluut verbod op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of straffen. Hoewel verzoeker door de asielinstanties werd uitgesloten van elk beschermingsstatuut, kan hij in geen geval aan een behandeling onderworpen worden die strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. Het recht om niet te worden onderworpen aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf is absoluut. Verzoeker kan derhalve niet worden verwijderd naar een Irak. Tegenpartij kan bezwaarlijk stellen dat de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en voor verzoeker in het bijzonder dermate veranderd zou zijn dat een terugkeer van verzoeker geen schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Tegenpartij weet of dient te weten dat de algemene veiligheidssituatie in Irak het laatste jaar aanzienlijk is verslechterd. Dit blijkt met name uit het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van september 2015 (stuk 3) dat: “De veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid Irak is aanzienlijk verslechterd vergeleken met de voorgaande verslagperiode. Er vinden momenteel hevige gevechten plaats tussen de Iraakse regering, de Koerdische Peshmerga en overige regeringsbondgenoten – gesteund door Amerikaanse luchtaanvallen - enerzijds en de door IS(IS) geleide soennitische opstandelingen anderzijds. De gevechten concentreren zich met name in de stedelijke gebieden van de provincies Anbar, Ninewa, Salaheddin, het zuidwesten van Ta'mim, centraal en noordelijk Diyala en het noorden van Babil. Het geweld in Centraal- en Zuid-Irak is multidimensionaal en bestaat onder meer uit grondgevechten, gerichte moordaanslagen met lichte vuurwapens, ontvoeringen, bomaanslagen, inclusief zelfmoordaanslagen, en indirect vuur (raketten, mortieren en luchtaanvallen).

Daarnaast plegen de door IS(IS) geleide opstandelingen, evenals in voorgaande jaren, aanslagen in vrijwel geheel Centraal- en Zuid-Irak. De aanslagen variëren van gerichte moordaanslagen met kleine wapens tot gecoördineerde zelfmoordaanslagen met als doel zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken. Het geraffineerde en complexe karakter van de aanslagen toont aan dat de door IS(IS) geleide

soennitische opstandelingen de middelen hebben om goede organisatie en planningsactiviteiten te investeren in grootschalige aanslagen, die doorgaans tot hoge aantallen slachtoffers leiden. Het merendeel van de aanslagen vindt plaats in Bagdad, gevolgd door de provincies waar momenteel gevochten wordt. In de zuidelijk gelegen - overwegend sjiietische - provincies is het relatief rustig, maar ook hier vinden aanslagen plaats. In het zuiden is het echter niet altijd duidelijk of de aanslagen door soennitische gewapende groeperingen zijn gepleegd of dat de aanslagen van tribale of criminele aard zijn.” (pagina 14) en “IS(IS) en gelieerde soennitische gewapende groeperingen voeren op systematische wijze gerichte aanslagen uit op onder meer leden van de Iraakse veiligheidsorganisaties, overheidspersoneel, politieke, religieuze en gemeenschapsleiders, werknemers in het onderwijs en de gezondheidszorg. De gerichte moordaanslagen zijn niet enkel gericht tegen sjiieten, maar ook tegen gematigde soennieten en soennieten die met of voor de overheid werken” (pagina 15) alsoo “Het aantal geweldsincidenten is sterk gestegen vergeleken met voorgaande verslagperiodes. Deze stijging heeft met name te maken met het gewapende conflict, waarvan in voorgaande verslagperiodes nog geen sprake was. Bovendien is het aantal incidenten met indirect vuur sterk gestegen; in de voorgaande verslagperiode vielen doorgaans minder dan tien doden per week ten gevolge van indirect vuur, maar dat aantal is in de verslagperiode gestegen naar enkele tientallen per week. Ook het aantal ontvoeringen en (massa)executies is sterk gestegen. Het aantal bomaanslagen is in de verslagperiode enigszins afgenomen. Tot juni 2014 werden er doorgaans tussen de 50 en 100 bomaanslagen per week gepleegd; sinds de val van Mosul begin juni is dit aantal gedaald naar tussen de 20 en 50 per week, inclusief enkele zelfmoordaanslagen.⁴² De burgerbevolking in Centraal- en Zuid-Irak wordt zwaar getroffen door het in de verslagperiode sterk opgelaaide geweld. Het aantal burgerslachtoffers is dan ook gestegen in vergelijking met de vorige verslagperiode, waarin ook al een stijging van het aantal burgerdoden en –gewonden werd geconstateerd, met name sinds het Hawija incident van april 2013.” (pagina 16 en 17). Het UNHCR besluit aangaande terugkeer naar Irak in oktober 2014 dat: “As the situation in Iraq remains highly fluid and volatile, and since all parts of the country are reported to have been affected, directly or indirectly, by the ongoing crisis, UNHCR urges States not to forcibly return persons originating from Iraq until tangible improvements in the security and human rights situation have occurred. In the current circumstances, many persons fleeing Iraq are likely to meet the 1951 Convention criteria for refugee status. When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. In the current circumstances, with massive new internal displacement coupled with a large-scale humanitarian crisis, mounting sectarian tensions and reported access restrictions, particularly into the Kurdistan Region of Iraq, UNHCR does in principle not consider it appropriate for States to deny persons from Iraq international protection on the basis of the applicability of an internal flight or relocation alternative. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”(stuk 4, eigen vertaling). In ieder geval dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen enkele motief bevat omtrent de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen noch over de veiligheidsrisico's voor verzoeker in het bijzonder. Gelet op de verslechterde algemene veiligheidssituatie in Irak enerzijds, en het specifieke profiel van verzoeker anderzijds, kan niet worden aangenomen dat er heden voor verzoeker geen risico meer zou bestaan om te worden onderworpen aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. De bestreden beslissing schendt artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en de materiële motiveringsplicht.”

2.3.1.1. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel haalt verzoeker een schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en de materiële motiveringsplicht. Hij verwijst naar de uitsluitingsbeslissing van de CGVS waarin gesteld wordt dat het niet aangewezen is dat hij gedwongen naar zijn land van herkomst zou worden teruggestuurd. Hij betoogt dat verwerende partij bij het nemen van huidige beslissing hiermee geen rekening gehouden zou hebben. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker met de thans voorliggende beslissing niet gedwongen teruggestuurd wordt naar zijn land van herkomst. De beslissing stelt dat verzoeker, conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum. Er wordt hem daarom het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Er wordt in de bestreden beslissing nergens gesteld dat verzoeker naar Irak dient terug te keren. Er is evenmin sprake van een gedwongen terugleiding naar Irak. Een schending van artikel 3 EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond. Waar verzoeker bij huidige verzoekschrift verwijst naar nieuwe rapporten i.v.m. de veiligheidssituatie in Irak, dient te worden

opgemerkt dat die rapporten dateren van de periode 2014-2015, terwijl de weigeringsbeslissing CGVS dateert van 2012. Er kan derhalve ook geen rekening mee gehouden worden.”

2.3.1.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Blote beweringen of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaan niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin.

2.3.1.3. *In casu* verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in Irak en naar zijn asielmotieven. Verzoeker betoogt dat hij eerst werd ingesloten van bescherming en daarna pas werd uitgesloten van bescherming. Hij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de niet-terugleidingsclausule uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 8 december 2012. Verzoeker verwijst verder naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van september 2015, een besluit van UNHCR van oktober 2014 en stelt dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat over de veiligheidssituatie in Irak en de veiligheidsrisico's voor verzoeker in het bijzonder.

2.3.1.4. De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich reeds over de asielmotieven van verzoeker heeft uitgesproken en de verzoekende partij zowel van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesloten bij arrest van 20 april 2012 met nr. 79 794. De Raad heeft zich in voormeld arrest reeds uitgesproken over de problematiek van de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve is de kritiek van verzoeker op dit punt niet dienstig. De Raad laat in voormeld arrest evenwel de vraag of artikel 3 van het EVRM geschonden wordt bij een gedwongen terugleiding naar een mogelijks onveilig gebied open, gelet op zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht.

2.3.1.5. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in zijn geval nu precies geschonden is. Een verwijzing naar de algemene toestand in een gedeelte van het land van herkomst en een loutere verwijzing naar en citaten uit enkele rapporten volstaan niet om een situatie van willekeurig geweld, geïndividualiseerd, concreet aannemelijk te maken. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker voert in dit verband aan dat hij, nu hij uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, noodzakelijkerwijze eerst ingesloten moest worden en dat zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aanvaard dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de niet-terugleidingsclausule.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en verzoeker evenmin verplicht wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst. De bestreden beslissing gebiedt verzoeker enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij hij over de nodige toegangs- en verblijfsdocumenten beschikt voor één van die landen. Verzoeker kan zich begeven naar landen waar hij de benodigde documenten voor kan bemachtigen.

De bestreden beslissing van 9 januari 2015 poneert nergens dat verzoeker naar Irak dient terug te keren. Evenmin is er *in casu* sprake van een gedwongen terugleiding naar Irak.

Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de verwerende partij bij een eventuele latere gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, geen rekening zou houden met volgende passage uit de beslissing van de commissaris-generaal van 8 december 2011: *“Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent het CGVS evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet is aangewezen dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.”*

Waar verzoeker bij huidig verzoekschrift verwijst naar nieuwe rapporten i.v.m. de veiligheidssituatie in Irak, in het licht van het oordeel over zijn asielmotieven, dient te worden opgemerkt dat die rapporten dateren van de periode 2014-2015, terwijl de beslissing van het CGVS dateert van 8 december 2011 en

het arrest van de Raad van 20 april 2012. Deze rapporten die algemeen en beschouwend van aard zijn, tonen op zich niet aan dat in hoofde van verzoeker artikel 3 van het EVRM door de *in casu* bestreden beslissing van 9 januari 2015 geschonden wordt. Tevens wordt herhaald dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van deze verwijderingsbeslissing meebrengt, dat verzoeker evenmin verplicht wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat er geen reden is om aan te nemen dat de verwerende partij bij een eventuele latere gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, geen rekening zou houden met de niet-terugleidingsclausule opgenomen in de beslissing van de commissaris-generaal van 8 december 2011.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.3.2. Verzoeker voert in tweede instantie de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.1. Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Tweede onderdeel

Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet zoals in onderhavig geval. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting “uiteraard” niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM 2. Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 8 EVRM dreigt, wat in casu bewezen is gelet de terugkeer van verzoeker naar Irak zou inhouden dat hij van zijn echtgenote en kinderen, erkend vluchteling en waarvan de jongste nog minderjarig is, zou worden gescheiden en er bijgevolg noodzakelijkerwijze een einde gesteld wordt aan het gezins- en familieleven van verzoeker. De Raad van State oordeelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet 2 Kamer 2011-12, 1825/1, 177 bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. De persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden moet voldoende hecht zijn. Dit is een feitenkwestie. In casu kan niet worden betwist dat verzoeker de echtgenoot en de vader is van erkende vluchtelingen. Bovendien is één van zijn kinderen nog minderjarig. Er is bijgevolg onbetwistbaar sprake van een familie- en gezinsleven. Dit blijkt verder uit de talrijke attesten die verzoeker aan huidig verzoekschrift voegt (stukken 14 t.e.m. 27).

2) Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al geruime tijd op het grondgebied verblijft en gedwongen verwijderd wordt.

Gaat het om een eerste aanvraag om verblijf is er geen inmenging en geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM. Er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting voor de staat is om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’ – toets. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, is er schending van artikel 8 EVRM. Het gaat om de positieve verplichting voor de Staat om artikel 8 EVRM na te leven door aan een vreemdeling toe te staan op zijn grondgebied te verblijven indien er gezinsleden, eigen onderdanen of vreemdelingen, verblijven.

Gaat het om een beslissing tot beëindiging van voortgezet verblijf, dan is er in se inmenging door de Belgische Staat, en dient artikel 8, tweede lid EVRM te worden toegepast. Het recht op gezinsleven is niet absoluut en de inmenging door de overheid is toegestaan voor zover deze inmenging:

- voorzien is bij wet*
- een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in artikel 8, tweede lid EVRM*
- noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.*

In dit laatste geval dient de overheid aan te tonen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het gezinsleven van verzoeker. Er dien m.a.w. een balans, een belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de overheid aantoonbaar gezocht te hebben naar een evenwicht tussen de recht van verzoeker om zijn gezinsleven in België uit te oefenen en de rechten van de Belgische Staat (controle op immigratie). De bestreden beslissing, die een maatregel van inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel van de Staat.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker van zijn echtgenote en (minderjarige) kinderen zou worden gescheiden. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat tegenpartij tot een belangenafweging zou zijn overgegaan betreffende het gezinsleven van verzoeker dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Tegenpartij heeft ook nagelaten verzoeker te horen teneinde hem, conform het recht om gehoord te worden, toe te laten elementen aan te brengen die tot een andere beslissing, d.w.z. de afwezigheid ervan, hadden geleid. Indien verzoeker voorafgaandelijk zou zijn gehoord had hij volgende elementen m.b.t. zijn privéleven in België op nuttige wijze hebben kunnen aanbrengen: Verzoeker behaalde in april 2011 het attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie (stuk 6). Verzoeker spreekt vlot Nederlands. Hij toont dit aan door middel van 5 verschillende certificaten (stukken 7 t.e.m. 11). Verzoeker slaagde in België in het theoretisch rijexamen (stuk 12) en diende op 16.01.2015 een aanvraag tot het bekomen van een voorlopig rijbewijs in (stuk 13). Zijn plan om het rijbewijs te bekomen zijn door de bestreden beslissing thans gedwarsboemd nu verzoeker niet langer beschikt over een (voorlopig) recht op verblijf. Verzoeker voegt aan huidig verzoekschrift talrijke attesten toe waaruit blijkt dat hij erg geliefd is en in België het centrum van zijn persoonlijke belangen heeft (stukken 14 t.e.m. 27). Zo gaat verzoeker nog regelmatig langs in het opvangcentrum te Menen waar hij tolkt voor Arabischsprekende bewoners (stuk 14). De eigenaar van de gezinswoning stelt dat verzoeker en zijn echtgenote hartelijke en vriendelijke mensen zijn en een hecht en warm gezin vormen (stuk 16). Verzoeker heeft van september 2010 t.e.m. juni 2013 deelgenomen aan een Arabisch praatgroep, zijnde een groep mensen die de Arabische taal leerden en hun praktisch kennis wensden te onderhouden. Vanaf maart 2012 werd hij hierbij vergezeld door zijn echtgenote (stuk 20, 25, 26 en 27). Ten slotte voegt verzoeker een blanco strafblad aan huidig verzoekschrift. Doordat tegenpartij het recht van verzoeker om gehoord te worden heeft geschonden, is hij in de onmogelijk gebracht om deze elementen aan te brengen die aantonen dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft. Deze elementen zouden minstens tot een andere, dan wel tot de afwezigheid van een beslissing hebben geleid. De bestreden beslissing schendt artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, alsook 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het recht om gehoord te worden.”

2.3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Hij betoogt dat verwerende partij dient rekening te houden met zijn gezins- en familieleden. Hij verwijst hierbij naar zijn vrouw en kinderen die in België alle erkend vluchtelingen zijn. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen. Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. (RvV, 5 oktober 2012, nr. 89.235) In casu worden geen hinderpalen aangehaald voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven er moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan

oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld”.

2.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze

noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij al meer dan 4,5 jaar in België verblijft, dat hij samenwoont met zijn echtgenote en (minderjarige) kinderen, die allen erkend vluchteling zijn. Tevens zet hij uiteen dat er sprake is van een privéleven in België: zo zou hij in april 2011 een attest gekregen hebben voor het volgen van een cursus "Maatschappelijke Oriëntatie". Daarnaast zou hij vlot Nederlands spreken, zijn theoretisch rijexamen gehaald hebben, erg geliefd zijn en het centrum van zijn belangen in België hebben. Hij zou regelmatig tolken in het opvangcentrum te Menen voor de Arabisch sprekende bewoners. De eigenaar van de gezinswoning stelt dat verzoeker en zijn gezin hartelijke en vriendelijke mensen zijn, en dat zij een warm en hecht gezin vormen. Verder zou hij van 2010 tot 2013 deelgenomen hebben aan een Arabische praatgroep om hun praktische kennis ervan te onderhouden. Tot slot geeft hij aan dat hij een blanco strafblad heeft.

Het gezinsleven en het privéleven van verzoeker in België worden *in casu* niet betwist.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven of het privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijft verzoeker in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van zijn gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij beperkt zich tot het beschrijven van zijn gezinsleven. Zelfs al wordt aangenomen dat het feit dat zijn echtgenote en kinderen erkend werden als vluchteling en dat dit een concrete hinderpaal

vormt voor het verderzetten van een gezinsleven in Irak, dan nog moet worden vastgesteld dat verzoeker geen hinderpalen aanbrengt die zouden verhinderen dat het gezinsleven of privéleven elders wordt verdergezet.

Tevens dient de verwerende partij niet het bewijs te leveren dat er eventueel hinderpalen aanwezig zouden zijn, zoals verzoeker lijkt te willen aangeven door te stellen dat er geen afweging tussen de verschillende belangen lijkt gemaakt te zijn, *quod non in casu*. De bewijslast om deze hinderpalen aan te tonen rust bij verzoeker die de schending van artikel 8 van het EVRM inroept.

Met zijn betoog duidt hij derhalve niet dat er een disproportionaliteit zou bestaan tussen zijn eigen belangen en de belangen die worden nagestreefd door de gemachtigde. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De elementen inzake verzoekers privéleven geven hem niet het recht om op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Verzoeker voert daarenboven niet aan, laat staan dat hij aantoon, dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijk leven terug opbouwt elders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het hoorrecht, zoals deze regel als hogere rechtsnorm vervat zit in artikel 41 van het Europees Handvest, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

In bepaalde omstandigheden, *quod in casu*, moet het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dat van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), aldus worden uitgelegd dat deze richtlijn zich er niet tegen verzet dat een nationale autoriteit een derdelander niet specifiek over een terugkeerbesluit hoort. Dit is met name het geval wanneer de bevoegde nationale instantie het voornemen heeft om als gevolg van en om redenen van nauwe samenhang met een beslissing tot vb. weigering van internationale bescherming, een terugkeerbesluit af te leveren. In het kader van deze eerste procedure is de betrokkene noodzakelijkerwijze gehoord, zodat hij als dusdanig in staat gesteld werd om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 60). Derhalve dient de betrokkene niet noodzakelijkerwijs opnieuw gehoord te worden vooraleer een terugkeerbesluit wordt genomen, indien dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met een beslissing over het recht op internationale bescherming. *In casu* werd een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) afgegeven, na het afsluiten van de asielprocedure – zoals ook blijkt uit bovenstaande vaststellingen – waarbij de verzoeker verschillende malen werd gehoord.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu beperkt verzoeker zich tot een beschrijving van zijn gezins- en privéleven (*supra*), maar laat hij na aan te tonen op welke wijze die elementen die reeds gekend waren door het bestuur, zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

De schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.3.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing haar grondslag vindt in de definitieve weigering van een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zodat, wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, wat *in casu* het geval is (zie hieronder) waardoor de Raad zich niet dient uit te spreken over de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 2 juli 2014, nr. 10.614 (c)).

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET